

Mijn dochtertje met PDD-NOS

Ik besluit mijn verhaal te vertellen, omdat ik heel erg op zoek ben naar ervaringen van andere ouders, die ook een dochter hebben met autisme of een andere stoornis in het autistisch spectrum. Ik heb diverse sites bezocht en het meeste wat ik tegen kwam, waren verhalen/ervaringen van ouders met een autistische zoon.

Mijn dochter is geboren na een probleemloze zwangerschap. Alles ging naar wens, ondanks dat ze weinig slaap nodig bleek te hebben was het de ideale en gezellige baby!! Het was leuk om te zien hoe geobsedeerd ze was reclame's op t.v., of van het poppetje van ernie aan haar sesamstraatmobiel die boven haar box hing. Ze was absoluut geen huilbaby, nee verre van dat. Altijd in de weer met naar haar handjes kijken en gezellig brabbelen.

Toen ze anderhalf jaar oud was, heeft haar vader ons verlaten. Dus kwam er een hele verandering in haar leven. Het eerste jaar was er nog geen spraken van een omgangsregeling (vader vond haar nog te klein om haar om het weekend bij zich te hebben), de omgangsregeling werd na een moeizame tijd in gang gezet toen ze 2,5 jaar oud was. Elke keer dat ze van haar weekendje bij haar vader weer thuis kwam, was ze opstandig en agressief (schoppen, slaan en bijten). Dat ze moest wennen aan de situatie was duidelijk, maar ik herkende mijn lieve meid niet terug. Maar ja, anderen vertelden mij dat dit gedrag wel vaker voorkomt in dit soort situaties, dus je doet er alles aan om je kind zich weer thuis te laten voelen. Hier was ik dan zo'n anderhalve week mee bezig, om het oude ritme weer terug te krijgen. En als ze dan het weekend weer weg ging en terug kwam begon het hele ritueel weer opnieuw.

Ook op de peuterspeelzaal begonnen er dingen op te vallen bij de leidsters. Ze speelde het liefst alleen en als ze dan met de andere kinderen samen aan tafel fruit gingen eten, moest ze altijd naast hetzelfde kindje zitten. Gebeurde dit niet, dan was er grote paniek bij mijn dochtertje!! Maar we schakelde alle problemen terug op de situatie van de scheiding.

Toen ze 4 jaar oud was, wilde ze niet meer naar haar vader. Hij besloot dan ook dat het misschien beter was om de omgangsregeling stop te zetten en het weer voort te zetten als mijn dochter er zelf weer aan toe was. In deze periode ging ze ook voor de eerste keer naar de basisschool.

Ook hier viel ze op tussen de andere kinderen. Na een gesprek met de leerkracht besloot ik om hulp in te schakelen. In eerste instantie gingen we uit van emotionele schade opgelopen tijdens de breuk met haar vader (waar ze overigens helemaal geen contact meer mee had). Na anderhalf jaar spelobservaties, werd dat vermoeden bevestigd. Ik zorgde voor reglmaat en duidelijkheid in haar leventje en alles leek weer goed te gaan. Ze is in augustus geboren, dus een jonge leerlinge. Samen met de leerkracht besloten we dan ook dat het beter was om ze nog een extra jaar te laten "kleuteren". In dit extra jaar werd haar eigen leerkracht langdurig ziek en dat betekende veel wisselingen van leerkrachten. Dit is natuurlijk voor geen enkel kind prettig, maar mijn dochter reageerde hier wel heel extreem op. Dus dacht ik dat ze misschien nog steeds niet alles verwerkt had en ging ik terug naar de hulpverlenende instantie. Tijdens deze periode bleek dat er misschien toch nog wel meer aan de hand zou zijn, dus werd er een onderzoek gedaan naar ADHD. Na het invullen van gedragsvragenlijsten en aangepaste spelobservaties werden we doorverwezen naar de kinderarts. Deze besloot om proefmedicatie aan te gaan met dixerit (een middel dat vaak bij ADHD goede resultaten geeft). Tijdens die proefperiode zag ik mijn kind veranderen in de negatieve zin. Terug bij de arts, plaatste hij zijn vermoeden dat het niet om ADHD ging maar om een stoornis in het Autistisch spectrum. Ze kreeg andere medicijnen (Risperdal) en toen ze hier goed op reageerde, bevestigde hij zijn vermoeden. Het is nog niet helemaal duidelijk welke stoornis dit dan is, maar we gaan er voorlopig vanuit dat het om PDD-nos gaat. Ik heb inmiddels veel gelezen over PDD en andere aanverwante stoornissen en alle puzzelstukjes en vraagtekens lijken op z'n plaats te vallen. Fijn is het om te weten dat het niet aan mij ligt of aan de manier hoe ik haar opgevoed heb. Het is mij wel opgevallen dat het over het algemeen vaker bij jongens voor lijkt te komen dan bij meisjes, omdat ik daar zo weinig van terug kan vinden. Dus hoop ik dan ook dat doordat ik mijn verhaal op papier heb gezet, andere ouders van een dochter met autisme, hun verhaal ook op papier gaan zetten.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!